

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

Warszawa, 24 listopada 2025 r.

DOOŚ-WDŚIII.420.4.2025.AL.40

DECYZJA

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, dalej GDOŚ, na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572, ze zm.), dalej k.p.a., w związku z art. 71 ust. 2 pkt 2 oraz 84 ust. 1 i ust. 1a ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2024 r. poz. 1112, ze zm.), dalej u.o.o.ś, po rozpatrzeniu odwołań [REDAKTOWANE] z 14 stycznia 2025 r. oraz [REDAKTOWANE] z 17 stycznia 2025 r. od decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie, dalej RDOŚ w Warszawie, z 31 grudnia 2024 r., znak: WOOS-II.420.85.2024.OŁN.14, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn.: „Przystosowanie do tłokowania gazociągu DN500 Tłocznia Rembelszczyzna – SG Wola Karczewska na odcinku od Tłoczni Rembelszczyzna do SG Ząbki”:

1. uchyla punkt 2.1 decyzji w brzmieniu:

„Przed sporządzeniem projektu budowlanego oraz bezpośrednio przed podjęciem prac związanych z realizacją inwestycji należy dokonać kontroli terenu pod kątem występowania gatunków objętych ochroną i ich siedlisk oraz analizy przepisów z zakresu ochrony gatunkowej. Analiza winna być prowadzona również w kontekście możliwości uzyskania decyzji zezwalającej na odstępstwa od zakazów obowiązujących w stosunku do ww. formy ochrony przyrody.”

i w tym zakresie orzeka:

„Przed sporządzeniem projektu budowlanego oraz bezpośrednio przed podjęciem prac związanych z realizacją inwestycji, nadzór przyrodniczy, działający w imieniu inwestora, zobowiązany jest do przeprowadzenia kontroli terenu pod kątem występowania gatunków roślin, zwierząt i grzybów objętych ochroną oraz ich siedlisk. Wyniki kontroli należy uwzględnić we wniosku o wydanie decyzji zezwalającej na odstępstwa od zakazów obowiązujących w stosunku do ww. formy ochrony przyrody. Nadzór przyrodniczy ma składać się ze specjalistów posiadających doświadczenie w prowadzeniu prac terenowych i identyfikacji szaty roślinnej i gatunków fauny oraz wiedzę praktyczną z następujących dziedzin: botanika, herpetologia, ornitologia,

entomologia i chiropterologia. Ponadto przed rozpoczęciem prac budowlanych botanik skontroluje teren budowy pod kątem występowania inwazyjnych gatunków obcych”.

2. uchyla punkt 2.2 decyzji w brzmieniu:

„Zaplecze budowy, bazy materiałowe i transportowe oraz place postojowe zorganizować na terenie przekształconym antropogenicznie (optymalnie na terenie utwardzonym), zabezpieczonym przed niekontrolowanym wyciekiem substancji ropopochodnych. Zakazuje się składowania urobku, kruszyw, materiałów budowlanych i odpadów pod koronami drzew i krzewów przeznaczonych do adaptacji.”

i w tym zakresie orzeka:

„Zaplecze budowy, bazy materiałowe i transportowe oraz place postojowe, należy lokalizować na terenie utwardzonym, zabezpieczonym przed niekontrolowanym wyciekiem substancji ropopochodnych. Należy je lokalizować z dala od zabudowy mieszkaniowej oraz poza obszarami leśnymi i terenami zadrzewionymi, a także poza wykazanymi w kontroli terenowej miejscami występowania gatunków roślin, zwierząt i grzybów objętych ochroną prawną na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2024 r. poz. 1478, ze zm.) oraz siedliskami przyrodniczymi będącymi przedmiotem zainteresowania Wspólnoty, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 13 kwietnia 2010 r. w sprawie siedlisk przyrodniczych oraz gatunków będących przedmiotem zainteresowania Wspólnoty, a także kryteriów wyboru obszarów kwalifikujących się do uznania lub wyznaczenia jako obszary Natura 2000 (Dz. U. z 2014 r. poz. 1713). Ponadto miejsce przeznaczone pod zaplecze budowy powinno znajdować się w sąsiedztwie istniejących dróg publicznych, tak by możliwe było wykorzystanie ich jako dróg dojazdowych.”

3. uchyla punkt 2.3 decyzji w brzmieniu:

„W trakcie robót budowlanych należy zapewnić ochronę pni, koron i systemów korzeniowych drzew i krzewów przeznaczonych do adaptacji oraz występujących w sąsiedztwie terenu inwestycji, zgodnie ze sztuką ogrodnictwa. Zabezpieczenie drzew należy prowadzić pod nadzorem przyrodniczym specjalisty posiadającego wiedzę z zakresu dendrologii.”

i w tym zakresie orzeka:

„Drzewa i krzewy pozostające w zasięgu prac i niepodlegające usunięciu należy zabezpieczyć na czas prowadzenia robót przed przypadkowym uszkodzeniem:

- a) grupy drzew/krzewów należy wygrodzić - powierzchnia rozstawienia ogrodzenia powinna odpowiadać obszarowi wyznaczonemu przez rzuty koron, powiększonemu o bufor wielkości 1-2 m, w przypadku krzewów obszar ten powinien zostać ustalony przez specjalistę dendrologa;
- b) pnie pojedynczych drzew należy owinać matami wiklinowymi lub słomianymi bądź tkaninami jutowymi, a następnie oszalować deskami o wysokości 1,5-2,0 m (w zależności od wysokości drzewa) bez użycia gwoździ, przy czym należy zadbać,

- aby deski nie opierały się na szyjkach korzeniowych, tylko na podłożu, a samo oszalowanie powinno zapewniać swobodny dostęp powietrza;
- c) wykopy wykonywane w strefie korzeniowej drzew należy prowadzić ręcznie, na krótkich odcinkach, ograniczając czas trwania wykopów powodujących przesuszanie bryły korzeniowej;
 - d) w celu ochrony przed przesuszeniem bryły korzeniowej należy zastosować, np. maty ograniczające transpirację, zaś w okresie zimowym należy zabezpieczać odsłonięte korzenie przed przemarzaniem za pomocą mat, koców lub warstwy torfu oszalowanego deskami;
 - e) przycinanie korzeni należy prowadzić ostrymi narzędziami tnącymi, niedopuszczalne jest rwanie i miażdżenie systemów korzeniowych, nie należy także uszkadzać korzeni szkieletowych, odpowiedzialnych za statykę drzewa;
 - f) powstałe ewentualne uszkodzenia mechaniczne pni i korzeni zabezpieczyć preparatem grzybobójczym;
 - g) należy zabezpieczyć korony drzew przed uszkodzeniem, w miejscach w których będą one zagrożone, np. poprzez podwiązanie narażonych gałęzi;
 - h) nie lokalizować baz materiałowo-sprzętowych (magazyny, składy, bazy transportowe), urobku z wykopów i odpadów powstających podczas prowadzenia prac budowlanych w zasięgu rzutu pionowego koron drzew i co najmniej 2 m na zewnątrz od tego zasięgu; szczególnie należy unikać magazynowania w pobliżu drzew cementu, wapna i gruzu;
 - i) nie obsypywać ziemią pni drzew powyżej wysokości 0,2 m ponad pierwotny poziom terenu i krzewów powyżej wysokości 0,1 m ponad pierwotny poziom terenu;
 - j) w przypadku konieczności obniżenia poziomu gruntu, pozostawić teren wokół drzew i krzewów w zasięgu wyznaczonym przez obrys korony na wzmocnionych konstrukcyjnie wzniesieniach.

Zabezpieczenie drzew należy prowadzić pod nadzorem przyrodniczym specjalisty posiadającego wiedzę z zakresu dendrologii. Obowiązek zabezpieczenia dotyczy także terenów leśnych. Po zakończeniu prac zabezpieczenia należy zdemontować.”

4. uchyla punkt 2.4 decyzji w brzmieniu:

„Wycinkę drzew i krzewów prowadzić w okresie od początku września do końca lutego lub poza tym okresem pod nadzorem przyrodniczym specjalisty posiadającego wiedzę z zakresu ornitologii i chiropterologii po dokonaniu przez nadzór przyrodniczy bezpośrednio przed podjęciem prac (maksymalnie 3 dni) weryfikacji co do braku występowania czynnych (zasiedlonych) siedlisk gatunków podlegających ochronie. W przypadku stwierdzenia obecności gniazd ptaków w obrębie koron drzew, należy przed ich wycinką uzyskać stosowne zezwolenie na niszczenie lub usuwanie gniazd, również w sytuacji, jeśli nie zostanie stwierdzone ich zasiedlenie przez zwierzęta.”

i w tym zakresie orzeka:

„Wycinkę drzew i krzewów kolidujących z planowaną inwestycją przeprowadzić poza okresem lęgowym ptaków, tj. w okresie od 16 października do końca lutego. Maksymalnie na 3 dni przed wycinką drzew należy skontrolować drzewa, w których mogą znajdować się kryjówki nietoperzy, pod kątem obecności tych ssaków. Kontrola ma być przeprowadzona przez specjalistę chiropterologa. W przypadku stwierdzenia obecności nietoperzy w kryjówkach, wycinkę drzew należy wstrzymać do czasu opuszczenia stanowiska przez zinwentaryzowane osobniki oraz podjąć działania wskazane przez ww. specjalistę.

Drzewa przeznaczone do usunięcia, o pierśnicy powyżej 50 cm, należy skontrolować pod kątem obecności siedlisk bezkręgowców. Kontrola musi być przeprowadzona przez specjalistę entomologa z nadzoru przyrodniczego, nie wcześniej niż 10 dni przed rozpoczęciem prac. W przypadku stwierdzenia obecności stanowisk chronionych gatunków bezkręgowców, należy wstrzymać wycinkę oraz podjąć działania wskazane przez ww. nadzór.

Na gruntach leśnych należy dokonać nasadzeń uzupełniających w pasie budowlano-montażowym pozostawiając przy tym pas bez zadrzewień po 2 m na stronę od osi gazociągu, w stosunku co najmniej:

- a) za 1 szt. wycinanego drzewa o obwodzie, mierzonym na wysokości 130 cm, nie większym niż 50 cm - nasadzić jedno drzewo;
- b) za 1 szt. wycinanego drzewa o obwodzie, mierzonym na wysokości 130 cm, powyżej 50 cm i nie większym niż 100 cm - nasadzić dwa drzewa;
- c) za 1 szt. wycinanego drzewa o obwodzie, mierzonym na wysokości 130 cm, powyżej 100 cm - nasadzić trzy drzewa,
- d) za każdy wycinany 1 m² krzewów, nasadzić 1 m² krzewów.

Do nasadzeń należy zastosować rodzime gatunki drzew i krzewów, uwzględniając ich funkcję ekologiczną i krajobrazową. W doborze gatunków drzew i krzewów kierować się odpornością gatunku na zanieczyszczenia powietrza oraz zgodnością z warunkami siedliskowymi. Sadzonki drzew powinny mieć obwody min. 10-12 cm i dobrze wykształconą bryłę korzeniową i koronę.”

5. uchyla punkt 2.5 decyzji w brzmieniu:

„W trakcie prowadzenia prac budowlanych prowadzić kontrolę terenu na obecność zwierząt, gdy zaistnieje taka konieczność należy umożliwić im ucieczkę z terenu budowy, a w przypadku braku możliwości ucieczki, zwierzęta należy przenieść do odpowiednich siedlisk poza rejon objęty inwestycją, z zastosowaniem przepisów odrębnych.”

i w tym zakresie orzeka:

„W trakcie prowadzenia prac budowlanych nadzór przyrodniczy (w tym specjalista herpetolog) ma codziennie, przed rozpoczęciem prac, kontrolować teren budowy pod

kątem obecności zwierząt, w tym sprawdzać wykopy oraz inne miejsca mogące stanowić pułapki dla zwierząt (zwłaszcza płazów i drobnych ssaków). W przypadku stwierdzenia występowania zwierząt, należy umożliwić im samodzielne opuszczenie obszaru budowy. Jeśli jest to niemożliwe, należy przenieść je pod nadzorem przyrodniczym do odpowiedniego dla danego gatunku siedliska, oddalonego o co najmniej 1 km od placu budowy.”

6. uchyla punkt 2.6 decyzji w brzmieniu:

„Wszelkie „pułapki” (np. głębokie wykopy) starannie zabezpieczyć przed wpadaniem i uwięzieniem w nich drobnych zwierząt.”

i w tym zakresie orzeka:

„Wykopy należy zabezpieczyć tymczasowymi ogrodzeniami ochronnymi w celu ochrony drobnych zwierząt (np. herpetofauny). Ogrodzenie powinno mieć wysokość ok. 50 cm ponad poziom gruntu, być częściowo wkopane w grunt (na głębokość min. 10 cm) oraz posiadać odgięcie górnej krawędzi w kierunku otaczającego terenu, pod kątem 45-90°, tworzące daszek (przewieszkę) o szerokości wynoszącej minimum 10 cm. Zakończenie ogrodzenia powinno posiadać kształt litery „U”, powodujący zmianę kierunku ruchu zwierząt. Ogrodzenia ochronne wykonać z materiałów odpornych na warunki atmosferyczne, w szczególności z folii, brezentu, siatek polimerowych o oczkach wielkości do 5x5 mm, geotkaniny, geowłókniny. Materiał do budowy ogrodzeń powinien być gęsty o zwartej strukturze (jednorodny lub w postaci gęstej plecionki), nieprzeźroczysty, gładki, utrudniający wspinanie się płazów. Szczelność ogrodzenia należy kontrolować nie rzadziej niż raz w tygodniu, powstałe wady należy niezwłocznie usuwać.”

7. uchyla punkt 2.8 decyzji w brzmieniu:

„Prace związane z przekroczeniem cieku o nazwie „Rów z Lewandowa” prowadzić pod nadzorem przyrodniczym, w szczególności specjalisty posiadającego wiedzę z zakresu herpetologii.”

i w tym zakresie orzeka:

„Prace związane z przekroczeniem cieku o nazwie „Rów z Lewandowa” prowadzić pod nadzorem przyrodniczym, w szczególności specjalisty posiadającego wiedzę z zakresu herpetologii.

Po zakończeniu prac ukształtowanie dna i skarpy cieku przywrócić do stanu pierwotnego, a w przypadku konieczności zastosowania umocnień, należy użyć materiału pochodzenia naturalnego, tj. kamienia, faszyny, darniny.”

8. uchyla punkt 2.10 decyzji w brzmieniu:

„Należy trwale usunąć stanowiska okazów gatunków z rodzaju rdestowiec *Reynoutria spp.* Proces ich usunięcia musi uwzględniać wykopanie w całości roślin (część nadziemna i podziemna) oraz ich właściwą utylizację (część nadziemna, kłaczka, poprzerastana kłaczka ziemia) — poprzez wysuszenie i spalenie, ewentualnie

zakopanie na głębokości co najmniej 5 m. Zakazuje się składowania mas ziemnych z kłęczami rdestowców w przyzmach humusu, pochodzącego z odhumusowania. Dopuszcza się zastosowanie innych metod usuwania rdestowców, w tym, np. opisanych w publikacji: „Wytyczne dotyczące zwalczania rdestowców na terenie Polski”, Tokarska-Guzik B i in., Katowice 2015 — wykonano na zlecenie GDOŚ.”

i w tym zakresie orzeka:

„Na terenie objętym inwestycją należy trwale usunąć stanowiska okazów gatunków z rodzaju rdestowiec *Reynoutria* spp. Należy wykopać roślinę w całości (część nadziemną i podziemną), a następnie przekazać ją, wraz z poprzerastaną kłęczami ziemią, do termicznego przekształcenia, w tym suszenia lub spalenia. Zakazuje się magazynowania mas ziemnych z kłęczami rdestowców w przyzmach humusu, pochodzącego z odhumusowania. Dopuszcza się zastosowanie innych metod usuwania rdestowców, które opisane są w publikacji: „Wytyczne dotyczące zwalczania rdestowców na terenie Polski”, Tokarska-Guzik B i in., Katowice 2015. Całość prac należy prowadzić pod nadzorem botanika, który zobowiązany jest do kontroli miejsca realizacji przedsięwzięcia pod kątem występowania inwazyjnych gatunków roślin oraz do wskazania najskuteczniejszej metody likwidacji poszczególnych gatunków roślin inwazyjnych.”

9. uchyła punkt 2.11 decyzji w brzmieniu:

„Należy przeprowadzić kontrolę stanowisk rdestowców poddanych działaniom zmierzającym do ich trwałego usunięcia. Kontrola obejmująca miejsca ich pierwotnego występowania (zniszczone stanowiska) i bezpośrednie ich sąsiedztwo powinna zostać wykonana w sezonie wegetacyjnym po przeprowadzonym zabiegu mającym na celu eliminację ww. stanowisk rdestowców, w okresie spodziewanego pojawu ich części nadziemnych. W razie potrzeby należy powtórzyć działania zmierzające do ich trwałego usunięcia, jak również kontroli ich efektów w kolejnym sezonie wegetacyjnym.”

i w tym zakresie orzeka:

„Należy przeprowadzić kontrolę stanowisk rdestowców poddanych działaniom zmierzającym do ich trwałego usunięcia. Kontrola powinna obejmować miejsca ich pierwotnego występowania (zniszczone stanowiska) oraz bezpośrednie sąsiedztwo. Kontrola powinna zostać wykonana przez specjalistę botanika po przeprowadzonym zabiegu mającym na celu eliminację ww. stanowisk rdestowców, jak również w następnym sezonie wegetacyjnym, w okresie spodziewanego pojawu ich części nadziemnych. W razie potrzeby należy powtórzyć działania zmierzające do ich trwałego usunięcia, jak również kontrolę efektów działań w kolejnym sezonie wegetacyjnym.”

10. uchyła punkt 2.12 decyzji w brzmieniu:

„Prace związane z realizacją przedsięwzięcia prowadzić w sposób niezagrożający środowisku gruntowo-wodnemu m.in. poprzez użycie sprzętu będącego w dobrym stanie technicznym, odpowiednią organizację prac budowlanych, magazynowanie materiałów i surowców niezbędnych do prowadzenia robót w sposób bezpieczny dla środowiska gruntowo-wodnego.”

i w tym zakresie orzeka:

„W zakresie ochrony środowiska gruntowo-wodnego, na etapie realizacji przedsięwzięcia należy:

- a) place budowy i zaplecza budowy wyposażać w techniczne i chemiczne środki do ograniczania rozprzestrzeniania się, usuwania lub neutralizacji zanieczyszczeń ropopochodnych i płynów eksploatacyjnych. Miejsca przetrzymywania ww. środków należy wyraźnie oznaczyć i opisać, a pracowników przeszkolić z ich stosowania. W przypadku wycieku substancji ropopochodnych czy płynów eksploatacyjnych należy je niezwłocznie usunąć lub zneutralizować;
- b) w obrębie zaplecza budowy zlokalizować place parkingowo-serwisowe, miejsca magazynowania materiałów budowlanych oraz miejsca magazynowania odpadów;
- c) tankowanie pojazdów i maszyn budowlanych prowadzić na stacjach benzynowych poza terenem budowy;
- d) materiały budowlane oraz substancje i preparaty stosowane na etapie realizacji przedsięwzięcia, dla których z kart charakterystyki wynika, że mogą stanowić zagrożenie dla wód lub dla gleby, magazynować na terenie zaplecza budowy na utwardzonym i uszczelnionym za pomocą geomembran podłożu, w miejscach osłoniętych przed działaniem czynników atmosferycznych oraz zabezpieczonych przed dostępem osób nieuprawnionych. Miejsca te należy wyposażać w urządzenia lub środki umożliwiające ich zebranie lub neutralizację w sytuacji przypadkowego wydostania się z opakowań. Rodzaje i ilość urządzeń lub środków dostosować do rodzaju i ilości magazynowanych materiałów, substancji i preparatów. Powyższe materiały, substancje i preparaty magazynować i przemieszczać w opakowaniach producenta. W przypadku ich wydostania się z opakowań, należy je niezwłocznie usunąć lub zneutralizować.”

11. uchyła punkt 2.24 decyzji w brzmieniu:

„Prace ziemne poprzedzić usunięciem z podłoża (na obszarze planowanych prac ziemnych) warstwy humusu (urodzajna warstwa gleby). Magazynować humus w pryzmach w wyznaczonym miejscu, w sposób który zabezpieczy go przed zanieczyszczeniem oraz przed przesuszeniem w czasie składowania. Po zakończeniu robót budowlanych humus wykorzystać w miarę możliwości (tylko gdy nie będzie zanieczyszczony substancjami niebezpiecznymi) do rekultywacji terenu inwestycji. Ewentualny nadmiar przekazać uprawnionym odbiorcom.”

i w tym zakresie orzeka:

„Prace ziemne poprzedzić usunięciem z obszaru planowanych prac ziemnych warstwy humusu (urodzajna warstwa gleby). Humus magazynować w przyzmach o wysokości do ok. 1,5 m, w wyznaczonym miejscu, w sposób który zabezpieczy go przed rozjeżdżaniem, zanieczyszczeniem oraz pod przykryciem zapobiegającym przesuszeniu w czasie składowania. Miejsce składowania humusu należy zlokalizować w wydzielonej strefie pasa montażowego, oddzielnie od pozostałej ziemi z wykopu, w odległości nie mniejszej niż 0,5 m od krawędzi wykopu. Przyzmy uformować w taki sposób, aby spływająca po nich woda deszczowa nie powodowała ich nadmiernego rozmywania. Po zakończeniu robót budowlanych humus wykorzystać w pierwszej kolejności (tylko gdy nie będzie zanieczyszczony substancjami niebezpiecznymi) do rekultywacji terenu inwestycji. Ewentualny nadmiar przekazać uprawnionym odbiorcom.”

12. uchyla punkt 2.28 decyzji w brzmieniu:

„Teren przedsięwzięcia na etapie realizacji wyposażać w środki do neutralizacji rozlanych substancji ropopochodnych. W przypadku ich awaryjnego wycieku zanieczyszczenia niezwłocznie usunąć. Ze zużytymi środkami do neutralizacji rozlanych substancji ropopochodnych postępować jak z odpadem niebezpiecznym, natomiast zanieczyszczony grunt należy przekazać podmiotom uprawnionym do jego rekultywacji.”

i w tym zakresie orzeka:

„Roboty budowlane należy prowadzić w sposób ograniczający emisję niezorganizowaną pyłu do powietrza, w szczególności poprzez:

- a) ograniczenie prędkości pojazdów poruszających się po terenie budowy do 20 km/h dla samochodów ciężarowych i 40 km/h dla samochodów osobowych;
- b) wyłączanie silników pojazdów i maszyn budowlanych w czasie postoju i przerw od pracy;
- c) mycie kół pojazdów opuszczających teren budowy;
- d) transport materiałów sypkich samochodami wyposażonymi w pokrywy lub plandeki;
- e) utrzymywanie dróg dojazdowych, terenu placu budowy i zaplecza budowy w stanie ograniczającym pylenie, np. poprzez ich czyszczenie lub zraszanie w warunkach suchej i wietrznej pogody.

Do zraszania oraz mycia kół pojazdów wykorzystywać w szczególności wodę pochodzącą z odwodnień.”

13. uchyla punkt 2.30 decyzji w brzmieniu:

„Prace budowlane w sąsiedztwie terenów objętych ochroną przed hałasem prowadzić w porze dziennej (w godz. 6.00 – 22.00) z wyłączeniem prac wykonywanych metodą bezwykopową”.

i w tym zakresie orzeka:

„Zabrania się prowadzenia robót budowlanych z wykorzystaniem pojazdów i maszyn budowlanych w dniach ustawowo wolnych od pracy, a w pozostałych dniach w godzinach od 22.00 do 6.00. Zakaz ten nie dotyczy prac związanych z metodą bezwykopową przy przekraczaniu drogi wojewódzkiej DW629 w km ok. 8+725 gazociągu oraz przy przekraczaniu linii kolejowej nr R60 relacji Warszawa Wileńska – Czyżew w km ok. 12+358 gazociągu.”

14. uchyła punkt 2.32 decyzji w brzmieniu:

„Opracować taki harmonogram robót, by urządzenia emitujące hałas o dużym natężeniu, w pobliżu zabudowań chronionych akustycznie, w miarę możliwości nie pracowały równocześnie.”

i w tym zakresie orzeka:

„Opracować taki harmonogram robót, by urządzenia emitujące hałas o dużym natężeniu, w pobliżu zabudowań chronionych akustycznie, w miarę możliwości nie pracowały równocześnie.

W czasie intensywnych prac budowlanych należy prowadzić pomiary emisji hałasu w sąsiedztwie miejsc podlegających ochronie akustycznej i w razie wystąpienia przekroczeń zastosować mobilne ekrany akustyczne o wysokości minimalnej 3 m.”

15. w pozostałej części utrzymuje decyzję organu pierwszej instancji w mocy.

Uzasadnienie

Cytowaną w sentencji decyzją RDOŚ w Warszawie, na podstawie art. 71 ust. 2 pkt 2 u.o.o.ś., po rozpatrzeniu wniosku Operatora Gazociągów Przesyłowych GAZ-System S.A. z 3 września 2024 r., stwierdził brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przedsięwzięcia pn.: „Przystosowanie do tłokowania gazociągu DN500 Tłoczni Rembelszczyzna – SG Wola Karczewska na odcinku od Tłoczni Rembelszczyzna do SG Ząbki” i określił istotne warunki korzystania ze środowiska w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony cennych wartości przyrodniczych, zasobów naturalnych i zabytków oraz ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich oraz nałożył obowiązek unikania, zapobiegania, ograniczania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Odwołania od powyższej decyzji złożyli pismem z 14 stycznia 2025 r. [REDAKTOWANE] oraz pismem z 17 stycznia 2025 r. [REDAKTOWANE].

[REDAKTOWANE] w odwołaniu wskazał, że w związku z zagrożeniem wojennym ze wschodu oraz ryzykiem wojny hybrydowej nie zgadza się na dodatkowe ryzyko związane z eksploatacją starego gazociągu, który na mapach znajduje się w innym miejscu niż w rzeczywistości. Strona wskazuje na wadliwe, zbyt płytkie położenie gazociągu w ziemi, co wpływa na większe zużycie gazu na skutek przemarzania

konstrukcji, uszkodzania izolacji podczas prac rolniczych oraz odkrywania gazociągu w miejscach gdzie powinien być głęboko posadowiony. W ocenie [REDAKTOWANO] przesył gazu zabytkową rurą stanowi zagrożenie dla społeczności. Strona nie zgadza się na oszczędności na zabezpieczeniach technicznych, które ograniczyłyby strefę rażenia czy zagrożenia wybuchem gazociągu.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i zobowiązanie inwestora do wymiany gazociągu na całym odcinku w Markach oraz na Białolecie na odcinku od granicy z Markami do skrzyżowania z ulicą Berensona.

Pismem z 17 stycznia 2025 r. [REDAKTOWANO] uzupełnił wniesione odwołanie, wskazując, że dla inwestora i RDOŚ w Warszawie dbałość o chwasty typu rdestowiec czy ptaki przedkłada się nad życie i bezpieczeństwo ludzi. Zazaczył, że gazociągiem o średnicy 500 mm tłoczone są ogromne ilości materiału wybuchowego, a wypełnienie struktury wewnętrznej gazociągu tłokami nie zastąpi odwiekanej od 25 lat przebudowy linii gazociągu z użyciem nowoczesnych materiałów. Zdaniem skarżącego, obecny gazociąg nie spełnia wymogów określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie (Dz. U. z 2013 r. poz. 640), dalej r.w.t.s.g. Strona podnosi, że brak jest danych technicznych dotyczących zastosowanych materiałów, ich jakości i szczelności. Ponadto podaje w wątpliwość legalność gazociągu na gruncie prawa budowlanego, z uwagi na to, że właściciele nieruchomości, na których jest posadowiony, nie zgadzają się na obciążenie ich własności strefami zagrożenia wybuchem, który może nastąpić poprzez połączenie różnej jakości materiałów i stworzenie dodatkowych naprężeń. Zdaniem strony, tylko wymiana rury na całej długości gazociągu może zapewnić bezpieczeństwo jego użytkowania.

W ocenie skarżącego pozostawienie starego, niebezpiecznego gazociągu jest szkodliwe gospodarczo, bo powoduje utratę wartości nieruchomości prywatnych. [REDAKTOWANO] wskazuje, że „stare rurociągi stanowią zagrożenie dla środowiska i bezpieczeństwa ludzi”.

Strona wniosła „o przebudowę całego gazociągu wysokiego ciśnienia na całej długości, lub budowę nowego gazociągu wysokiego ciśnienia a pozostawienie starej rury jako gazociąg niskiego ciśnienia na całej długości w mieście Marki oraz w Warszawie Białolecie”.

Pismem z 17 stycznia 2025 r. odwołanie wniosła [REDAKTOWANO]. Skarżąca przedstawiła zarzuty i wnioski o tożsamej treści co [REDAKTOWANO] w piśmie z 17 stycznia 2025 r.

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska ustalił i zważył, co następuje.

Jak wynika z art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 127 ust. 3 u.o.o.ś., GDOŚ pełni funkcję organu wyższego stopnia w rozumieniu k.p.a. w stosunku do regionalnych dyrektorów ochrony środowiska, zatem jest organem właściwym do rozpatrzenia odwołania od decyzji RDOŚ w Warszawie.

Biorąc pod uwagę, że w przedmiotowej sprawie liczba stron postępowania była większa niż 10, decyzja organu pierwszej instancji z 31 grudnia 2024 r. została doręczona stronom poprzez obwieszczenie, na podstawie art. 49 § 1 k.p.a. w związku z art. 74 ust. 3 u.o.o.ś.

Obwieszczenie RDOŚ w Warszawie z 31 grudnia 2025 r., znak: WOOS-II.420.85.2024.OŁN.15, informujące strony o wydaniu decyzji, zostało upublicznione:

- w okresie 3-20 stycznia 2025 r. na tablicy ogłoszeń i w Biuletynie Informacji Publicznej RDOŚ w Warszawie,
- w okresie 10-24 stycznia 2025r. na monitorach Elektronicznej Tablicy Ogłoszeń Urzędu m.st. Warszawy,
- w okresie 2-16 stycznia 2025 r. na tablicy ogłoszeń i w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Gminy Nieporęt,
- w okresie 2-16 stycznia 2025 r. na tablicy ogłoszeń i w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Miasta Marki,
- w okresie 3-24 stycznia 2025 r. na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta Ząbki,
- w okresie 2-16 stycznia 2025 r. na tablicy ogłoszeń i w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Miasta Zielonka.

W świetle powyższych informacji ustawowy termin na wniesienie odwołania upłynął 7 lutego 2025 r.

Wymienione w sentencji osoby wniosły odwołania w dniach 14 i 20 stycznia 2025 r., a więc z zachowaniem 14-dniowego terminu, określonego w art. 129 § 2 k.p.a.

Rozpatrując sprawę odwołań wniesionych od decyzji organu pierwszej instancji, organ wyższego stopnia ma obowiązek zbadania, czy pochodzą one od osób, którym w postępowaniu przysługuje status strony. Zgodnie bowiem z art. 127 § 1 k.p.a. prawo wniesienia odwołania służy stronie. Podkreślić należy, że przepisy k.p.a. nie dają organowi odwoławczemu podstaw do merytorycznego rozpatrzenia odwołania, jeżeli nie pochodzi ono od podmiotu posiadającego interes prawny w sprawie.

Zgodnie z art. 74 ust. 3a u.o.o.ś. stroną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, z zastrzeżeniem art. 81 ust. 1 u.o.o.ś.

Przez obszar ten rozumie się:

- 1) przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu;
- 2) działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub
- 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

Prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, organ ustala w szczególności na podstawie wypisów z rejestru gruntów lub innych dokumentów przedłożonych przez wnoszącego podanie, co wynika z art. 74 ust. 3b u.o.o.ś.

W związku z brakiem wskazania przez [REDAKTOWANO] i [REDAKTOWANO] w złożonych odwołaniach informacji co do posiadania interesu prawnego w przedmiotowej sprawie, pismami z 28 lutego 2025 r., znak: DOOŚ-WDŚIII.420.4.2025.AL.1 i DOOŚ-WDŚIII.420.4.2025.AL.3, GDOŚ, na podstawie art. 50 § 1 k.p.a, wezwał ww. osoby do przedłożenia dokumentów lub uwierzytelnionych kopii dokumentów potwierdzających posiadanie prawa rzeczowego do nieruchomości znajdujących się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, np. wypis z rejestru gruntów albo podanie aktualnego numeru księgi wieczystej prowadzonej dla nieruchomości, w celu ich weryfikacji w Centralnej Bazie Danych Ksiąg Wieczystych. Równocześnie organ poinformował, że w przypadku niewypełnienia wezwania w wyznaczonym terminie, odwołania zostaną rozpatrzone w oparciu o dotychczas zgromadzony materiał dowodowy.

W odpowiedzi na powyższe, w piśmie z 14 marca 2025 r. [REDAKTOWANO] wskazała, że posiada nieograniczone prawa rzeczowe do nieruchomości o nr ewid. 26/2, obręb 4-16-34, Dzielnica Białołęka m. st. Warszawy, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr [REDAKTOWANO].

W piśmie z 27 marca 2025 r. [REDAKTOWANO] wskazał, że posiada prawo rzeczowe m.in. do nieruchomości o nr 65 obręb 5-15, gmina Marki. Powyższe pismo zostało skierowane do Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska, a następnie przekazane do GDOŚ przy piśmie z 7 kwietnia 2025 r., znak: DMS-PFI.052.3.2025. 5 maja 2025 r. [REDAKTOWANO] osobiście doręczył do GDOŚ wypis z rejestru gruntów, potwierdzający, iż jest współwłaścicielem ww. nieruchomości.

Oceniając dopuszczalność wniesienia przez [REDAKTOWANO] i [REDAKTOWANO] odwołań od decyzji RDOŚ w Warszawie, w oparciu o posiadany materiał dowodowy GDOŚ ustalił, że ww. działki znajdują się w zasięgu oddziaływania omawianego przedsięwzięcia (zdefiniowanym w art. 74 ust. 3a u.o.o.ś.) w wariantcie

zaproponowanym przez wnioskodawcę. Tym samym GDOŚ stwierdził, że ww. osoby są stronami przedmiotowego postępowania.

Projektowana inwestycja polega na przystosowaniu gazociągu DN500 na odcinku od Tłoczni Rembelszczyzna do Stacji Gazowej Ząbki do badań tłokami pomiarowo-badawczymi. Przedsięwzięcie zlokalizowane jest w województwie mazowieckim i obejmuje obszar położony w powiecie: legionowskim, wołomińskim oraz na terenie miasta Warszawa.

Przedsięwzięcie usytuowane zostało:

- fragmentami na terenie Warszawskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu
- częściowo na obszarach mających znaczenie historyczne, kulturowe lub archeologiczne;
- częściowo w obszarach leśnych;
- częściowo na obszarach zagrożonych podtopieniami;
- częściowo w bliskim sąsiedztwie terenów zabudowy mieszkaniowej.

W ramach przedmiotowej inwestycji przewiduje się:

- budowę i przebudowę 6 fragmentów gazociągu DN500 MOP 5,0 MPa o całkowitej, łącznej długości ok. 439,0 m;
- budowę śluzy nadawczo-odbiorczej tłoka DN500 na terenie tłoczni Rembelszczyzna (1 szt.);
- budowę tymczasowej śluzy nadawczo-odbiorczej tłoka DN500 od strony ZZU Rembertów (1 szt.);
- realizację tymczasowych dróg dojazdowych do pasa montażowego i zjazdów z istniejących dróg;
- przebudowę łuków poziomych i pionowych (13 szt.);
- kontrolę parametrów fittingu do zamknięć DN500 (4 szt.).

Projektowane odcinki gazociągu będą ułożone w ziemi tak, aby miały co najmniej 1,2 m przykrycia, licząc od górnej płaszczyzny rury do poziomu gruntu. W miejscach kolizji z drogą o nawierzchni utwardzonej oraz torami kolejowymi zostaną zastosowane technologie bezwykopowe.

Dla potrzeb realizacji inwestycji zostanie zajęty na okres budowy pas montażowy, który obejmuje teren pod wymianę elementów gazociągu wraz z tymczasową drogą dojazdową do pasa. Wielkość pasa została indywidualnie zaprojektowana dla każdej lokalizacji fragmentu gazociągu podlegającego wymianie z uwzględnieniem istniejącego zagospodarowania terenu i będzie zawierać się w przedziale 550-6400 m².

W trakcie eksploatacji przedsięwzięcia stałe ograniczenie terenu występuje pod lokalizację:

- słupków znacznikowych dla gazociągu;

- słupków pomiarowych ochrony katodowej;
- strefy kontrolowanej gazociągu;
- obiektów kubaturowych (zespół zaporowo-upustowy Rembertów – ok. 145 m²,
Tłocznia gazu Rembelszczyzna – ok. 130 m² w granicach istniejącego obiektu).

Zgodnie z r.w.t.s.g. dla nowo projektowanych odcinków gazociągu DN500 na okres jego użytkowania wyznaczona będzie strefa kontrolowana o szerokości 8,0 m (po 4,0 m w każdą stronę od osi gazociągu). W strefie kontrolowanej nie należy wznosić obiektów budowlanych, urządzać stałych składów i magazynów oraz podejmować działań mogących spowodować uszkodzenia gazociągu podczas jego użytkowania. Dodatkowo w strefie kontrolowanej dla niniejszego gazociągu nie mogą rosnąć drzewa w odległości mniejszej niż 3,0 m od gazociągu (2,0 m na terenach leśnych), licząc od osi gazociągu do pni drzew.

W celu umożliwienia dojazdu do miejsc, w których wykonywane będą przebudowy, przewiduje się wykorzystanie istniejących zjazdów, odbudowę istniejących nawierzchni dróg, które zostaną wykorzystane jako dojazdy, wykonanie zjazdów na czas określony oraz nowych tymczasowych nawierzchni. Zakres prac dostosowawczych zostanie uzgodniony z zarządcami dróg, co zostało wskazane na stronie 23 karty informacyjnej przedsięwzięcia, dalej k.i.p.

Powyższe przedsięwzięcie należy do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 31 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839, ze zm.), dalej r.o.o.ś., tj. instalacje do przesyłu gazu inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 20 oraz towarzyszące im tłocznie lub stacje redukcyjne, z wyłączeniem gazociągów o ciśnieniu nie większym niż 0,5 MPa i przyłączy do budynków (przy czym tłocznie lub stacje redukcyjne budowane, montowane lub przebudowywane przy istniejących instalacjach przesyłowych nie są przedsięwzięciami mogącymi znacząco oddziaływać na środowisko).

Przedmiotowa inwestycja będzie realizowana w oparciu o przepisy ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. z 2024 r. poz. 1286) - została ona wyszczególniona w art. 38 pkt 2 lit. zg ustawy: budowa gazociągów w celu zmiany przebiegu trasy istniejących gazociągów przesyłowych wysokiego ciśnienia albo ich odbudowa, rozbudowa, przebudowa, remont, rozbiórka lub zmiana sposobu użytkowania wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi.

Jak wynika z art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. f u.o.o.ś., organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla tego typu przedsięwzięć jest regionalny dyrektor ochrony środowiska. Właściwość miejscową RDOŚ w Warszawie statuuje art.

123 ust. 1 u.o.o.ś., w myśl którego regionalny dyrektor ochrony środowiska jest organem administracji rządowej niezespołonej do realizacji zadań, o których mowa w art. 131 ust. 1 u.o.o.ś., na obszarze województwa. Natomiast obszarem działalności RDOŚ w Warszawie jest obszar woj. mazowieckiego, będący miejscem realizacji całości omawianego zamierzenia inwestycyjnego.

Przed wydaniem decyzji rozstrzygającej w sprawie, GDOŚ, mając na względzie obowiązki płynące z zasady czynnego udziału stron w postępowaniu (art. 10 § 1 k.p.a.), zawiadomieniami z 16 września 2025 r., znak: DOOŚ-WDŚIII.420.4.2025.AL.41, 42, poinformował strony o możliwości zapoznania się z materiałem dowodowym oraz wypowiedzenia się co do jego treści. Żadna ze stron nie złożyła dodatkowych uwag i wniosków.

Celem postępowania odwoławczego jest ponowne rozpatrzenie sprawy, która była przedmiotem postępowania prowadzonego przez organ pierwszej instancji i ponowne wydanie merytorycznej decyzji, w związku z czym postępowanie to nie jest ograniczone do kontroli zasadności podniesionych przez stronę zarzutów, a organ drugiej instancji nie jest związany zakresem odwołania. W toku postępowania odwoławczego GDOŚ rozpatrzył sprawę w pełnym zakresie co do okoliczności faktycznych i prawnych. Organ drugiej instancji nie znalazł przyczyn, które uzasadniałyby uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie jej do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Należy przy tym podkreślić, że zakres postępowania odwoławczego nie jest węższy niż zakres postępowania pierwszoinstancyjnego, a organ odwoławczy obowiązany jest dążyć z urzędu, tak jak organ pierwszej instancji, do ustalenia stanu faktycznego sprawy. Organ wydający decyzję administracyjną jest obowiązany uwzględnić stan faktyczny ustalony w chwili wydania decyzji. Odnosi się to nie tylko do organu orzekającego w pierwszej instancji, ale również do organu wydającego decyzję w postępowaniu odwoławczym (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z 11 października 2017 r., sygn. akt: II SA/Po 513/17).

Jak wynika z art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.o.ś., przeprowadzenie oceny oddziaływania przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko nie jest obligatoryjne. Ocena taka jest przeprowadzana wówczas, gdy obowiązek jej przeprowadzenia zostanie stwierdzony przez organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na podstawie art. 63 ust. 1 tej ustawy. Stwierdzając obowiązek oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, organ uwzględnia łącznie kryteria wskazane w powyższym przepisie, obejmujące rodzaj i charakterystykę przedsięwzięcia, jego usytuowanie oraz rodzaj, cechy i skalę możliwego oddziaływania przedsięwzięcia.

W sytuacji, gdy analiza kryteriów wskazanych w przywołanym przepisie wykaże, że przedsięwzięcie nie będzie wywierało znaczącego oddziaływania na środowisko, organ na podstawie art. 84 ust. 1 u.o.o.ś., stwierdza w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Zgodnie natomiast z art. 84 ust. 2 u.o.o.ś. organ może również określić warunki lub wymagania, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c, lub nałożyć obowiązek działań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b lub c.

Jak wynika z akt sprawy, RDOŚ w Warszawie przeprowadził analizę kryteriów pod kątem ustalenia, czy planowane przedsięwzięcie będzie znacząco oddziaływać na środowisko, a tym samym czy niezbędne jest przeprowadzenie względem niego oceny oddziaływania na środowisko rozumianej jako postępowanie obejmujące w szczególności weryfikację raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko uzyskanie wymaganych ustawą opinii i uzgodnieniami odpowiednich organów oraz zapewnienie możliwości udziału społeczeństwa w postępowaniu. Na etapie kwalifikacji do oceny organ pierwszej instancji uzyskał stanowiska organów opiniujących w tej sprawie, tj. zgodnie z art. 64 ust. 1 pkt 2 i pkt 4 u.o.o.ś. Mazowieckiego Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego w Warszawie, dalej MPWIS, oraz Dyrektora Zarządu Zlewni w Dębem Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, dalej PGW WP. MPWIS wyraził opinię, że ze względów higienicznych i zdrowotnych, dla planowanej inwestycji nie ma konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. PGW WP stwierdził brak konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko oraz wskazał warunki mające na celu zminimalizowanie ryzyka zagrożeń dla środowiska. Warunki te zostały uwzględnione w sentencji decyzji RDOŚ w Warszawie w punktach 2.12-2.23 oraz 2.25-2.28.

Decyzją z 31 grudnia 2024 r., znak: WOOS-II.420.85.2024.OŁN.14, RDOŚ w Warszawie stwierdził brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz określił warunki jego realizacji.

Kierując się zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, którego istotą jest zapewnienie stronom prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy, GDOŚ w ramach postępowania odwoławczego dokonał analizy zgromadzonego materiału dowodowego, w tym wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, k.i.p., zaskarżonej decyzji oraz wniesionych odwołań. Mając na uwadze, że w pierwszej kolejności należy podjąć wszelkie niezbędne kroki, aby rozpoznać sprawę merytorycznie i rozstrzygnąć ją co do istoty, GDOŚ w celu naprawienia uchybień popełnionych przez RDOŚ w Warszawie podjął się przeprowadzenia dodatkowego postępowania wyjaśniającego w oparciu o art. 136 k.p.a. i uzupełnił materiał dowodowy w zakresie umożliwiającym ocenę kryteriów, o

których mowa w art. 63 ust. 1 u.o.o.ś. oraz określenie środowiskowych uwarunkowań realizacji analizowanego przedsięwzięcia.

W ramach dodatkowego postępowania wyjaśniającego GDOŚ wezwał inwestora pismem z 28 lipca 2025 r., znak: DOOŚ-WDŚIII.420.4.2025.AL.40, do wyjaśnienia wątpliwości i uzupełnienia k.i.p., w zakresie m.in. bezpieczeństwa istniejącego gazociągu, wpływu inwestycji na elementy stanu/potencjału ekologicznego wód JCWP, danych dotyczących składu gatunkowego i wieku drzew przeznaczonych do wycinki oraz planowanych nasadzeń uzupełniających, a także oddziaływań akustycznych przedsięwzięcia na etapie jego realizacji.

Przedłożona dokumentacja, zdaniem GDOŚ, spełnia wymogi wynikające z art. 62a u.o.o.ś. i pozwala na przeanalizowanie kryteriów wynikających z art. 63 ust. 1 u.o.o.ś. Przekazane przy piśmie z 18 sierpnia 2025 r., znak: KW/RP4120/25/000064, w odpowiedzi na wezwanie GDOŚ, dodatkowe informacje i wyjaśnienia pozwoliły na doprecyzowanie niektórych warunków realizacji przedsięwzięcia zawartych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W wyniku czynności organu drugiej instancji dokumentacja została zgromadzona w stopniu wystarczającym do pełnego i prawidłowego rozpoznania sprawy. Po wnikliwym zbadaniu poprawności postępowania przeprowadzonego przez organ pierwszej instancji oraz mając na uwadze, że kompetencje orzecznicze organu odwoławczego nie sprowadzają się tylko do kontroli zasadności zarzutów podniesionych w stosunku do rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji, lecz do analizy całości akt sprawy oraz kontroli merytorycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, GDOŚ uchylił punkty: 2.1, 2.2, 2.3, 2.4, 2.5, 2.6, 2.8, 2.10, 2.11, 2.12, 2.24, 2.28, 2.30, 2.32 decyzji RDOŚ w Warszawie i w tym zakresie orzekł co do istoty sprawy.

Poprzez modyfikację punktu 2.1 decyzji organu pierwszej instancji GDOŚ uszczegółowił warunek dotyczący kontroli terenu pod kątem występowania gatunków roślin, zwierząt i grzybów objętych ochroną, a także inwazyjnych gatunków roślin. Dodano zapis mówiący o tym, że to nadzór przyrodniczy, który działa w imieniu inwestora, zobowiązany jest do przeprowadzenia ww. kontroli oraz określono wymagania, jakie powinni spełniać specjaliści wchodzący w skład nadzoru.

Punkt 2.2 decyzji organu pierwszej instancji uzupełniono o zalecenie odnoszące się do lokalizowania zaplecza budowy na terenach utwardzonych, z dala od zabudowy mieszkaniowej, a także poza miejscami występowania gatunków roślin, zwierząt i grzybów objętych ochroną prawną oraz poza siedliskami przyrodniczymi będącymi przedmiotem zainteresowania Wspólnoty. Dodatkowo warunek uzupełniono o zalecenie lokalizacji zaplecza budowy w pobliżu dróg publicznych. Zmodyfikowano punkt 2.3 decyzji RDOŚ w Warszawie poprzez uszczegółowienie warunku dotyczącego zabezpieczenia drzew i krzewów przy realizacji inwestycji.

Wskazano, aby te grupy roślin wygrodzić zgodnie z obrysem koron wraz z dodatkowym buforem, a pnie pojedynczych drzew odpowiednio osłonić.

Dodano także zapis dotyczący ochrony strefy korzeniowej drzew poprzez zabezpieczenie jej przed przesuszaniem w czasie prac wykopowych oraz zabezpieczenia ewentualnych uszkodzeń mechanicznych preparatem grzybobójczym. GDOŚ zakazał lokalizowania baz materiałowych oraz składowania odpadów w zasięgu koron drzew i co najmniej 2 m na zewnątrz od tego zasięgu. Dodano również zakaz podnoszenia poziomu gruntu w pobliżu drzew i krzewów, powyżej wskazanej wysokości. W przypadku obniżenia poziomu gruntu teren wokół drzew i krzewów należy właściwie zabezpieczyć. Sposób prowadzenia prac oraz wdrożenie rozwiązań wskazanych w zmienionym punkcie decyzji w większym stopniu przyczyni się do ochrony drzew i krzewów, których wycięcie nie jest konieczne.

Na etapie realizacji inwestycji konieczna będzie wycinka ok. 523 sztuk drzew i ok. 675 m² krzewów (str. 25 k.i.p.). W celu zminimalizowania oddziaływania wycinki na środowisko, GDOŚ skorygował punkt 2.4 decyzji organu pierwszej instancji poprzez uszczegółowienie zasad prowadzenia wycinki drzew i krzewów. Zmieniono okres, w którym można przeprowadzać prace wycinkowe, aby nie nakładał się on z okresem, w jakim ptaki gniazdują na tym terenie. Należy zauważyć, że niezależnie od terminu wycinki, w przypadku stwierdzenia obecności gniazd ptaków w obrębie koron drzew, przed przystąpieniem do wycinki należy uzyskać stosowne zezwolenie na usunięcie lub zniszczenie gniazd. Rozszerzono również zapis dotyczący nadzoru chiropterologicznego mającego na celu ochronę ewentualnych siedlisk gatunków nietoperzy. W przypadku stwierdzenia obecności stanowisk nietoperzy, np. w drzewach dziuplastych, należy wstrzymać prace związane z wycinką drzew oraz podjąć działania określone przez właściwy nadzór. Prowadzenie wycinki pod nadzorem chiropterologa, z zachowaniem wskazanych przez niego zaleceń, zapewni możliwość przeprowadzenia tych działań w sposób minimalizujący ryzyko niepokojenia nietoperzy.

Mając na uwadze możliwe zmiany w warunkach środowiskowych od momentu wydania niniejszej decyzji do czasu realizacją inwestycji, GDOŚ nie może wykluczyć, że nie pojawią się stanowiska chronionych bezkręgowców w drzewostanie przeznaczonym do wycinki. Dlatego rozszerzono treść punktu 2.4 decyzji, wprowadzając zapis zobowiązujący specjalistę entomologa z nadzoru przyrodniczego do skontrolowania drzew przeznaczonych do usunięcia o pierśnicy powyżej 50 cm, pod kątem obecności siedlisk bezkręgowców.

GDOŚ dokonał modyfikacji warunku określonego w decyzji RDOŚ w Warszawie w punkcie 2.4 poprzez nałożenie obowiązku wykonania nasadzeń uzupełniających w pasie budowlano – montażowym na terenach leśnych. Wskazano zasady, jakimi

należy się kierować w doborze gatunków oraz jakości sadzonek drzew i krzewów. GDOŚ uznał, że dodanie tej części warunku jest niezbędne dla zapewnienia możliwie najszybszego odtworzenia siedlisk leśnych, wzdłuż trasy gazociągu, a tym samym dla odbudowy bazy siedliskowej dla m.in. ornitofauny.

W zmodyfikowanym punkcie 2.5 GDOŚ wskazał częstotliwości prowadzenia kontroli wykopów i innych obiektów, które mogą stanowić potencjalne, czasem spontanicznie powstałe siedliska drobnych zwierząt (w tym płazów) lub miejsc, w których przypadkowo zwierzęta zostały uwięzione. Dodatkowo określono minimalną odległość, na jaką należy przenieść uwolnione zwierzęta, aby zmniejszyć ryzyko ponownego pojawienia się tych samych osobników na placu budowy oraz wskazano konieczność prowadzenia tych działań w obecności i zgodnie ze wskazaniem nadzoru przyrodniczego (w tym specjalisty herpetologa).

Warunek określony w punkcie 2.6 decyzji RDOŚ w Warszawie zmieniono poprzez uszczegółowienie sposobu zabezpieczenia wykopów przed przedostawaniem się do nich drobnych zwierząt. Wskazano materiał, z jakiego powinno być wykonane ogrodzenie i określono parametry, które zapewnią jego skuteczność. Podano również częstotliwość kontroli stanu technicznego tych zabezpieczeń.

Na terenie m. st. Warszawa występuje jedno przekroczenie ciek o nazwie „Rów z Lewandowa” istniejącym gazociągami DN500, na którym przewidziano w tym miejscu przebudowę łuku pionowego o wielkości 5°. Ze względu na niewielką wielkość ciek, przewiduje się przebudowę całego przekroczenia poprzez zaprojektowanie nowej liry w miejscu istniejącego przekroczenia i włączenie nowego odcinka metodą hermetyczną. Nowe przekroczenie przewiduje się wykonać wykopem otwartym.

Z uwagi na to, że ciek ten może stanowić lokalny szlak migracyjny małych zwierząt, w tym płazów, w celu ograniczenia wpływu prac prowadzonych w rejonie ciek na środowisko przyrodnicze, w punkcie 2.8 sentencji decyzji RDOŚ w Warszawie zobowiązano inwestora do prowadzenia prac związanych z przekroczeniem ciek pod nadzorem przyrodnika, w szczególności posiadającego wiedzę z zakresu herpetologii. W punkcie 7 niniejszej decyzji GDOŚ zmodyfikował powyższy warunek poprzez dodanie zapisu, iż po dokonaniu przekroczenia i zakończeniu prac ukształtowanie dna i skarpy ciek zostanie przywrócone do stanu pierwotnego, natomiast umocnienia zostaną wykonane z materiału naturalnego tj. kamienia, faszyny, darniny. W ocenie organu drugiej instancji taka konstrukcja koryta zapewni możliwość dalszej migracji małych zwierząt i przez to nie będzie stanowić bariery ani pułapki dla drobnej fauny.

W analizowanym obszarze zostały stwierdzone stanowiska rdestowca, zaliczanego do inwazyjnych gatunków obcych roślin (IGO). W związku z tym, że IGO stanowią duże zagrożenie dla różnorodności biologicznej, RDOŚ w Warszawie w punkcie 2.10 decyzji

z 31 grudnia 2024 r. wskazał, w jaki sposób należy postępować ze stwierdzonymi stanowiskami IGO. GDOŚ zreformował powyższy warunek poprzez dodanie informacji dotyczącej wymogu nadzoru specjalisty botanika podczas prac mających na celu trwałe usunięcie okazów gatunków z rodzaju rdestowiec *Reynoutria* spp. Jego zadaniem jest kontrola obszaru inwestycji pod kątem występowania inwazyjnych gatunków roślin oraz wskazanie metody, która najskuteczniej zlikwiduje te gatunki. Nadzór botaniczny będzie także czuwał, aby przypadkowo nie rozprzestrzeniać IGO w analizowanym obszarze.

Zdaniem GDOŚ najlepszą metodą utylizacji roślin należących do gatunków z rodzaju rdestowiec *Reynoutria* spp. jest termiczne przekształcenie (w tym suszenie lub spalenie).

Punkt 2.11 decyzji organu pierwszej instancji zreformowano poprzez uszczegółowienie informacji, iż kontrola stanowisk rdestowców powinna zostać wykonana przez specjalistę botanika po przeprowadzeniu zabiegów mających na celu zlikwidowanie ww. stanowisk rdestowców oraz w sezonie wegetacyjnym następującym po ww. zabiegu eliminacji.

Warunek zawarty w punkcie 2.12 decyzji RDOŚ w Warszawie, przeniesiony z opinii PGW WP z 26 września 2024 r., określa wymagania jakie należy spełnić, aby prowadzić realizację przedsięwzięcia w sposób niezagrażający środowisku gruntowo-wodnemu. Organ wskazał, że jednym ze środków minimalizujących w tym zakresie będzie m.in. użycie sprzętu będącego w dobrym stanie technicznym. Należy podkreślić, że obowiązki związane z zapewnieniem sprawnego technicznie sprzętu budowlanego wynikają z obowiązujących przepisów rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 6 lutego 2003 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlanych (Dz.U. z 2003 r. Nr 47, poz. 401). Zgodnie z jego zapisami maszyny i inne urządzenia techniczne, podlegające dozorowi technicznemu, mogą być używane na terenie budowy tylko wówczas, jeżeli wystawiono dokumenty uprawniające do ich eksploatacji. Maszyny i inne urządzenia techniczne powinny być utrzymywane w stanie zapewniającym ich sprawność. Z tego względu określenie takiego warunku w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach należy uznać za bezprzedmiotowe.

W punkcie 2.12 zaskarżonej decyzji RDOŚ w Warszawie określił warunek dotyczący minimalizacji wpływu inwestycji na środowisko gruntowo-wodne. W ocenie GDOŚ warunek ten jest niewystarczający, z tego względu został zreformowany w punkcie 10 niniejszej decyzji. Organ odwoławczy określił wytyczne, dotyczące odpowiedniego zagospodarowania oraz wyposażenia placów budowy i zapleczy budowy w techniczne i chemiczne środki do ograniczania rozprzestrzeniania się, usuwania lub neutralizacji zanieczyszczeń ropopochodnych i płynów eksploatacyjnych. GDOŚ wskazał na

konieczność wyraźnego oznaczenia miejsc przechowywania substancji, służących do neutralizacji ewentualnych wycieków paliw czy płynów eksploatacyjnych do środowiska. Dodatkowo zobowiązał inwestora do przeszkolenia pracowników ze sposobu postępowania w przypadku konieczności zastosowania opisanych preparatów do neutralizacji substancji niebezpiecznych dla środowiska. Organ uznał również za konieczne doprecyzowanie obowiązków podmiotu planującego realizację omawianego przedsięwzięcia w zakresie prawidłowej gospodarki substancjami niebezpiecznymi, ze względu na ich potencjalne zagrożenie dla wód oraz gleby. Nowe brzmienie ww. warunku umożliwi szybką i zdecydowaną reakcję pracowników w sytuacji wystąpienia ewentualnego wycieku paliwa czy płynów eksploatacyjnych do środowiska, co w efekcie pozwoli na ograniczenie rozmiaru strat lub całkowicie wykluczy wystąpienie potencjalnej szkody w środowisku. GDOŚ doprecyzował również sposób magazynowania materiałów budowlanych oraz substancji i preparatów stosowanych na etapie budowy, z których kart charakterystyki wynika, że mogą stanowić zagrożenie dla wód lub dla gleby oraz sposób postępowania w przypadku ich wydostania się z opakowań. Tankowanie pojazdów i maszyn budowlanych prowadzone będzie na stacjach benzynowych poza terenem budowy, co wskazano również na str. 47 k.i.p.

Na etapie postępowania odwoławczego GDOŚ zdecydował o doprecyzowaniu parametrów technicznych pryzm humusu gromadzonego w czasie prac ziemnych, określonych w punkcie 2.24 decyzji RDOŚ w Warszawie. Wskazał dopuszczalną wysokość pryzmy oraz konieczność zabezpieczenia pryzm przed rozjeżdżaniem przez sprzęt budowlany. Dodatkowo zwrócono uwagę na potrzebę formowania pryzm w taki sposób, aby woda deszczowa mogła swobodnie spływać, dzięki czemu pryzmy nie będą przez nią nadmiernie rozmywane.

Stan faktyczny sprawy, wynikający z charakterystyki przedsięwzięcia, jego usytuowania oraz przewidywanego oddziaływania na środowisko, nie daje podstaw do przyjęcia, że realizacja inwestycji będzie wiązała się ze znacząco negatywnym oddziaływaniem na środowisko. Z tego też względu, w opinii organu odwoławczego, brak jest podstaw do stwierdzenia obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko.

Fragmenty planowanej inwestycji znajdują się na terenie Warszawskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu, dla którego obowiązuje rozporządzenie Nr 3 Wojewody Mazowieckiego z dnia 13 lutego 2007 r. w sprawie Warszawskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu (Dz. Urz. Woj. Mazowieckiego z 2007 r. Nr 42, poz. 870). Zgodnie z art. 24 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2024 r. poz. 1478 z późn. zm.), dalej u.o.p., oraz § 4 ust. 1 pkt 2 ww. rozporządzenia na terenie Warszawskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu w strefie

zwykłej, strefie ochrony urbanistycznej oraz strefie szczególnej ochrony ekologicznej zakazuje się „realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.)”. Jednak rozpatrywaną inwestycję należy traktować jako inwestycję celu publicznego w rozumieniu ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2024 r. poz. 1145 z późn. zm.), gdyż zgodnie z art. 6 pkt. 2 inwestycjami celu publicznego m.in. jest „budowa i utrzymywanie ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania lub dystrybucji płynów, pary, gazów i energii elektrycznej, a także innych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń”. Zgodnie z art. 24 ust 2 pkt 3 u.o.p. zakaz realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko na terenie obszaru chronionego krajobrazu nie dotyczy „realizacji inwestycji celu publicznego”. W związku z tym przedmiotowa inwestycja została prawidłowo uznana za przedsięwzięcie, które zwolnione jest z zakazów ustanowionych na terenie Warszawskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu.

W pobliżu inwestycji znajduje się specjalny obszar ochrony siedlisk Strzebla Błotna w Zielonce (PLH140040). Przedmiotem ochrony tego obszaru Natura 2000 jest strzebla błotna (*Phoxinus phoxinus*). Odległość fragmentu planowanej inwestycji od granicy tego obszaru Natura 2000 wynosi zgodnie z informacjami zawartymi w k.i.p. ok. 0,04 km. W celu zapewnienia, że realizacja inwestycji nie wpłynie negatywnie na przedmiot ochrony, w punkcie 2.7 sentencji decyzji z 31 grudnia 2024 r. zawarto warunek nakładający obowiązek prowadzenia wszelkich prac w pobliżu obszaru pod nadzorem przyrodniczym (pkt 2.7). Nadzór ten ma na celu zabezpieczenie siedliska strzebli błotnej oraz wykluczenie ewentualnego oddziaływania inwestycji na ten gatunek i jego siedlisko.

Przedsięwzięcie nie ingeruje w siedliska przyrodnicze, które mogłyby stanowić siedliska chronionych gatunków objętych dyrektywą ptasią i siedliskową. Ze względu na stopień przekształcenia terenu, uznano że nie ma konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, a warunki określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach pozwolą zminimalizować ewentualne oddziaływania inwestycji.

Biorąc pod uwagę zakres i lokalizację przedsięwzięcia, które realizowane będzie na terenie już częściowo przekształconym antropogenicznie, stwierdza się, że jego realizacja i funkcjonowanie nie będą znacząco negatywnie oddziaływać na cele i przedmioty ochrony oraz integralność obszarów Natura 2000 ani na spójność Europejskiej Sieci Ekologicznej Natura 2000. Inwestycja nie będzie również wywierała negatywnego wpływu na przyrodę Warszawskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu.

Ponadto jej realizacja nie przyczyni się w istotny sposób do zwiększenia wrażliwości elementów środowiska na zmiany klimatu, zmniejszenia różnorodności biologicznej oraz nie wpłynie znacząco negatywnie na siedliska łąkowe.

Przedmiotowe przedsięwzięcie będzie częściowo zlokalizowane w sąsiedztwie terenów zabudowanych, chronionych pod względem akustycznym.

Dla terenów zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. z 2014 r. poz. 112), dopuszczalne wartości poziomu hałasu wynoszą w porze dnia 50 dB i w porze nocy 40 dB, z kolei dla terenów zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej i zamieszkania zbiorowego wynoszą one odpowiednio 55 dB w porze dnia i 45 dB w porze nocy.

Jak wynika z dokumentacji, emisja hałasu w fazie realizacji przedsięwzięcia generowana będzie przez urządzenia wykorzystywane przy pracach ziemnych (koparka, spychacz, itd.) oraz przy pracach montażowych (agregat prądotwórczy, sprężarka, dźwig, ładowarka itp.), jak również środki transportu. Szacunkowe poziomy hałasu generowane przez sprzęt budowlany, wykorzystywany w trakcie wykonywania prac zawierają się w przedziale 82-97 dB. Uciążliwość akustyczna związana z pracą sprzętu budowlanego występować będzie tylko w okresie budowy i będzie mieć charakter miejscowy oraz okresowy, a po zakończeniu prac całkowicie ustąpi.

W celu zminimalizowania oddziaływań na środowisko mogących wystąpić w fazie realizacji przedsięwzięcia, stanowiących uciążliwość akustyczną dla osób mieszkających w bezpośrednim sąsiedztwie inwestycji, RDOŚ w Warszawie w punkcie 2.30 zaskarżonej decyzji nałożył na inwestora obowiązek prowadzenia prac budowlanych w sąsiedztwie terenów objętych ochroną przed hałasem w porze dziennej, tj. w godz. od 06:00 do 22:00, z wyjątkiem prac związanych z metodą bezwykopową, które wykonywane będą również w porze nocnej.

GDOŚ zmodyfikował powyższy zapis, wprowadzając zakaz prowadzenia prac z wykorzystaniem pojazdów i maszyn budowlanych emitujących hałas do otoczenia również w dniach ustawowo wolnych od pracy. Pozwoli to na wyeliminowanie uciążliwości akustycznej placu budowy w dni ustawowo wolne od pracy oraz w porze nocnej w dniach od poniedziałku do soboty. W przypadku odcinków realizowanych metodą bezwykopową, która zostanie zastosowana przy przekraczaniu drogi wojewódzkiej DW629 w km ok. 8+725 gazociągu oraz przy przekraczaniu linii kolejowej nr R60 relacji Warszawa Wileńska – Czyżew w km ok. 12+358 gazociągu, technologicznie wymagane jest zachowanie ciągłości robót, z tego też względu prace te nie zostały objęte zakazem.

Dodatkowo, zgodnie z warunkiem określonym w punkcie 2.30 decyzji RDOŚ w Warszawie, minimalizacja uciążliwości akustycznych w sąsiedztwie miejsc

chronionych akustycznie, wywołanych planowanymi robotami nastąpi poprzez unikanie - w miarę możliwości- równoczesnej pracy wszystkich urządzeń. Warunek ten został zmodyfikowany w punkcie 13 niniejszej decyzji poprzez dodanie zapisu zobowiązującego inwestora do prowadzenia pomiarów hałasu w czasie intensywnych prac budowlanych, aby w razie potrzeby wprowadzić dodatkowe środki zaradcze. W razie wystąpienia przekroczeń inwestor zastosuje mobilne ekrany akustyczne o wysokości minimalnej 3 m, np. w formie kontenerów. Takie ekrany, dzięki możliwości ich przenoszenia mogą zostać ustawione w strategicznych miejscach, w pobliżu terenów chronionych akustycznie. Powyższe działania pozwolą na maksymalne ograniczenie uciążliwości hałasowych, generowanych przez pracujące maszyny budowlane.

Realizacja przedsięwzięcia będzie oddziaływać na środowisko akustyczne w stopniu lokalnym, odwracalnym i ograniczonym w czasie. Z kolei na etapie eksploatacji przedsięwzięcia, jak wynika z informacji wskazanych na str. 56 k.i.p., nie będzie występować emisja hałasu. Jedynie w sytuacjach awaryjnych lub podczas remontów, wymagających odgazowania odcinka gazociągu, emisja hałasu będzie występowała podczas zrzutu gazu. Niemniej jednak będą to sytuacje incydentalne (a być może w ogóle mogą nie wystąpić w całym okresie eksploatacji gazociągu) i krótkotrwałe. Biorąc pod uwagę powyższe, eksploatacja przedsięwzięcia nie wpłynie na pogorszenie się klimatu akustycznego w rejonie przedsięwzięcia.

Jak wynika z informacji znajdujących się na str. 49-51 k.i.p., na etapie realizacji przedsięwzięcia wystąpi okresowa emisja nieorganizowana związana ze spalaniem paliw w silnikach spalinowych maszyn budowlanych i środków transportu, a także emisja dymu spawalniczego (tlenki azotu, tlenek węgla, pyły) z procesu spawania odcinków gazociągu.

Może wystąpić również wzrost nieorganizowanej emisji pyłu podczas prowadzenia prac ziemnych – w trakcie wykonywania wykopów, składowania warstw gleby, transportu i wykorzystania na budowie materiałów sypkich i pylistych oraz intensywniejszym ruchem pojazdów i ciężkiego sprzętu w rejonie lokalizacji przedsięwzięcia.

Uciążliwości związane z etapem realizacji będą miały charakter krótkotrwały, odwracalny i ustaną wraz z chwilą jego zakończenia, nie spowodują trwałego, znaczącego pogorszenia się stanu środowiska.

W punkcie 12 niniejszej decyzji GDOŚ uchylił warunek 2.28 decyzji RDOŚ w Warszawie dotyczący sposobu postępowania w przypadku wycieku substancji ropopochodnych, bowiem powieliłby on zapisy w modyfikowanym punkcie 2.12 decyzji RDOŚ w Warszawie (punkt 10 niniejszej decyzji GDOŚ). W miejsce warunku 2.28 zaskarżonej decyzji organu pierwszej instancji GDOŚ określił środki minimalizujące, których dotrzymanie pozwoli ograniczyć emisję nieorganizowaną

pyłu do powietrza, tj. ograniczenie prędkości pojazdów, mycie kół pojazdów opuszczających teren budowy, transport materiałów sypkich samochodami wyposażonymi w plandeki lub pokrywy, wyłączanie silników pojazdów i maszyn w czasie postoju i przerw od pracy, utrzymywanie dróg dojazdowych, placu i zaplecza budowy w stanie ograniczającym pylenie.

Eksploatacja inwestycji w warunkach normalnego użytkowania nie będzie generować zanieczyszczeń do atmosfery. Planowane działania, takie jak: próby szczelności i wytrzymałości gazociągu przed oddaniem go do eksploatacji, prawidłowo funkcjonujący system przesyłu gazu i prowadzenie systematycznych, okresowych przeglądów zapewniających dobry stan techniczny eliminują możliwość rozszczelnienia czy pęknięcia gazociągu i wystąpienia emisji awaryjnej.

Ze względu na lokalny, odwracalny i krótkotrwały czas oddziaływania akustycznego oraz emisji zanieczyszczeń do powietrza na etapie budowy i brak takich oddziaływań na etapie funkcjonowania przedsięwzięcia, nie przewiduje się wystąpienia znaczących oddziaływań skumulowanych w tym zakresie.

We wniesionych odwołaniach strony podnoszą szereg zarzutów związanych z dalszą pracą istniejącego gazociągu DN500. W odniesieniu do powyższego należy wskazać, że decyzja co do możliwości dalszej eksploatacji gazociągu zostanie podjęta dopiero po zrealizowaniu przedmiotowej inwestycji i wykonaniu badań diagnostycznych. Zgodnie z art. 9c ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2024 r. poz. 266, ze zm.) operator systemu: przesyłowego, dystrybucyjnego, magazynowania paliw gazowych i skraplania gazu ziemnego lub operator systemu połączanego gazowego, odpowiednio do zakresu działania, stosując obiektywne i przejrzyste zasady zapewniające równe traktowanie użytkowników tych systemów oraz uwzględniając wymogi ochrony środowiska, jest odpowiedzialny m.in. za:

- bezpieczeństwo dostarczania paliw gazowych poprzez zapewnienie bezpieczeństwa funkcjonowania systemu gazowego i realizację umów z użytkownikami tego systemu (pkt 1),
- zapobieganie powstawaniu ograniczeń w systemie gazowym, zarządzanie nimi i ich eliminowanie oraz świadczenie usług w sposób zapewniający maksymalne wykorzystanie zdolności systemu gazowego (pkt 2a),
- eksploatację, konserwację i remonty sieci, instalacji i urządzeń, wraz z połączeniami z innymi systemami gazowymi, w sposób gwarantujący niezawodność funkcjonowania systemu gazowego (pkt 3).

Wobec powyższego, wbrew zarzutom skarżących, zapewnienie bezpieczeństwa w trakcie eksploatacji i użytkowania gazociągu stanowi ustawowy obowiązek Operatora Gazociągów Przesyłowych GAZ-System S.A., a realizacja przedmiotowej inwestycji stanowi wypełnienie tego obowiązku.

Należy wyjaśnić, że organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach prowadzi postępowanie i wydaje rozstrzygnięcie w zakresie, który został określony przez inwestora we wniosku. Jeżeli wynik przeprowadzonego postępowania wskazuje na możliwość zrealizowania inwestycji, organ ten jest zobowiązany wydać dla niej decyzję.

W postępowaniu wszczynanym na wniosek strony (art. 61 § 1 k.p.a.), organ nie może swobodnie według swej woli zmieniać żądania strony poprzez zmianę czy rozszerzenie zakresu przedsięwzięcia lub dokonywać przekwalifikowania na inny tryb, niż wnioskowany przez stronę. Inwestor jest inicjatorem postępowania i dysponentem wniosku, a zatem jedynie on decyduje o zakresie zamierzenia inwestycyjnego.

GDOŚ nie posiada kompetencji, aby przy pozytywnej ocenie spełnienia przez inwestycję wymagań środowiskowych odmówić wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w wariantcie wskazanym przez wnioskodawcę lub też modyfikować zakres przyszłego zamierzenia inwestycyjnego. Aby móc odmówić wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia, organ musi wykazać jego niezgodność z przepisami prawa. Taka natomiast niezgodność w niniejszej sprawie nie zachodzi.

Przedmiotem niniejszego postępowania jest przystosowanie do tłokowania istniejącego gazociągu DN500, natomiast kwestia budowy nowego gazociągu wykracza poza zakres przedmiotowej sprawy.

Nadrzędnym celem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest określenie warunków wykorzystania terenu w fazie realizacji i eksploatacji planowanego przedsięwzięcia oraz wskazanie wymagań w zakresie ochrony środowiska, koniecznych do uwzględnienia w projekcie budowlanym.

Katastroficzne wizje, związane z zagrożeniem wojennym ze wschodu i ryzykiem wojny hybrydowej, w ocenie GDOŚ nie mają związku z oddziaływaniem planowanej inwestycji i wydaną decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach. Strony nie poparły żadną argumentacją kwestii powiązania przywołanych zagrożeń z analizowaną sprawą, w związku z czym zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie. Istniejący gazociąg funkcjonuje od kilkudziesięciu lat na tym terenie, zatem realizacja przedmiotowego przedsięwzięcia nie spowoduje zmian w zakresie potencjalnego niebezpieczeństwa związanego z możliwym wybuchem gazu czy zwiększonego narażenia na ataki terrorystyczne. Ponadto związane z planowanym projektem wprowadzenie większej ilości zabezpieczeń do istniejącego gazociągu powinno raczej uspokoić okolicznych mieszkańców, zamiast jak twierdzą skarżący, narażać ich na dodatkowe ryzyko utraty zdrowia.

Rozbieżności między rzeczywistym umiejscowieniem istniejącego gazociągu DN500 w terenie a jego przebiegiem na załącznikach mapowych wykraczają poza zakres

przedmiotowej sprawy. Przedmiotem analiz w ramach prowadzonego postępowania jest bowiem budowa nowych elementów gazociągu. Ponadto skarżący nie określił dokładnie, jakie mapy przedstawiają nieprawidłowy przebieg gazociągu i kto znajduje się w ich posiadaniu. Brak szczegółowych informacji w tym zakresie uniemożliwia GDOŚ ustosunkowanie się do powyższej kwestii.

Co do wadliwego, zbyt płytkiego położenia istniejącego gazociągu w ziemi, należy wskazać, że skarżący nie określił w którym dokładnie miejscu występuje nieprawidłowość w zakresie położenia gazociągu. [REDAKTOWANE] nie podał również głębokości położenia istniejącego gazociągu, jaka w jego ocenie stanowi niewystarczającą dla zapewnienia jego funkcjonalności. Brak szczegółowych danych, jak również dokumentacji potwierdzającej opisywany stan, uniemożliwia organowi odwoławczemu zajęcie stanowiska w tym zakresie.

Należy wskazać, że zasady budowy sieci gazowych określa r.w.t.s.g. Zgodnie z § 10 ust. 1 i 2 ww. rozporządzenia, dla gazociągów DN500 wyznaczana jest, na okres ich użytkowania, strefa kontrolowana o szerokości 8,0 m (po 4,0 m w każdą stronę od osi gazociągu). Przez strefę kontrolowaną, zgodnie z § 1 pkt 30 r.w.t.s.g. należy rozumieć obszar wyznaczony po obu stronach osi gazociągu, którego linia środkowa pokrywa się z osią gazociągu, w którym przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się transportem gazu ziemnego podejmuje czynności w celu zapobieżenia działalności mogącej mieć negatywny wpływ na trwałość i prawidłowe użytkowanie gazociągu.

W strefie kontrolowanej nie należy wznosić obiektów budowlanych, urządzać stałych składów i magazynów oraz podejmować działań mogących spowodować uszkodzenia gazociągu podczas jego użytkowania. W strefie kontrolowanej należy kontrolować wszelkie działania, które mogłyby spowodować uszkodzenie gazociągu lub mieć inny negatywny wpływ na jego użytkowanie i funkcjonowanie.

Mając powyższe na względzie, należy wskazać, że wszelkie nieprawidłowości zauważone na trasie obecnie funkcjonującego gazociągu winny być zgłaszane w pierwszej kolejności do operatora sieci gazowej. Bezpieczeństwo eksploatacji sieci przesyłowej opiera się na wiedzy o stanie technicznym poszczególnych elementów systemu przesyłowego pozyskanej od momentu projektowania i oddania do eksploatacji, a także na podstawie danych z bieżącej eksploatacji. Podstawą bezpieczeństwa eksploatacji jest sprawny system nadzoru i kontroli.

Zgodnie z informacjami przedstawionymi przez inwestora w piśmie z 18 sierpnia 2025 r., znak: KW/RP4120/25/000064, istniejący gazociąg został wybudowany i oddany do eksploatacji w 1967 r. Jego stan techniczny jest określany na podstawie okresowych kontroli i przeglądów oraz wyników pomiarów i badań wykonywanych zgodnie z Warunkami Technicznymi Eksploatacji, zawartymi w Systemie Eksploatacji Sieci Przesyłowych na elementach sieci przesyłowej. Dodatkowo prowadzone są roczne i pięcioletnie Kontrole Okresowe Obiektu Budowlanego, wymagane przepisami

ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2025 r. poz. 418), dalej p.b., z których sporządzane są protokoły oceny.

Stan techniczny przedmiotowego gazociągu określony jest jako niezagrażający życiu i zdrowiu, bezpieczeństwu mienia lub środowiska i nadaje się do dalszego użytkowania. Podobnie jak inne gazociągi z tego okresu budowy wymaga wykonywania regularnych czynności polegających na miejscowych naprawach, konserwacji, monitorowaniu stanu technicznego, dla zachowania wymaganej trwałości i niezawodności.

Przedmiotowe przedsięwzięcie polegające na dostosowaniu gazociągu do tłokowania oraz przeprowadzenie badań gazociągu tłokiem inteligentnym jest jednym z elementów wspomagających przy określaniu stanu technicznego gazociągu.

Z tego względu za niezasadne należy uznać również zarzuty przedkładania dbałości o środowisko nad życie i bezpieczeństwo ludzi, bowiem planowane zamierzenie inwestycyjne podyktowane jest przede wszystkim troską o zapewnienie bezpiecznej i trwałej eksploatacji czynnego gazociągu wysokiego ciśnienia.

Wbrew podnoszonemu zarzutowi, warunki określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach mają na celu zminimalizowanie oddziaływania planowanej inwestycji na etapie realizacji i eksploatacji nie tylko w zakresie wpływu na ptaki i występujące w rejonie inwestycji IGO, ale także na warunki życia ludzi.

Odnosząc się do zarzutu [REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE], iż obecny gazociąg nie spełnia wymogów określonych w r.w.t.s.g. należy wskazać, że ocena zgodności gazociągu z przepisami powyższego rozporządzenia wykracza poza kompetencje GDOŚ i zakres niniejszego postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Rozporządzenie to zawiera m.in. wymagania dotyczące: materiałów, wymiarów, ciśnienia roboczego, lokalizacji, odległości, stref kontrolowanych, zabezpieczeń, oznakowania oraz czyszczenia i inspekcji gazociągów. Rozporządzenie to zostało wydane z upoważnienia art. 7 p.b. Zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 1 tej ustawy do przepisów techniczno-budowlanych zalicza się warunki techniczne, jakim powinny odpowiadać obiekty budowlane i ich usytuowanie. Zgodnie natomiast z art. 81 ust. 1 pkt 1 lit. c powyższej ustawy, do podstawowych obowiązków organów administracji architektoniczno-budowlanej i nadzoru budowlanego należy nadzór i kontrola nad przestrzeganiem przepisów prawa budowlanego, a w szczególności zgodności rozwiązań architektoniczno-budowlanych z przepisami techniczno-budowlanymi oraz zasadami wiedzy technicznej. Z tego względu za niesłuszny również należy uznać zarzut dotyczący legalności gazociągu na gruncie p.b.

Jeśli chodzi o zarzut utraty wartości nieruchomości prywatnych, należy wskazać, że rolą organu rozstrzygającego w sprawie uwarunkowań środowiskowych, jest ocena

dopuszczalności objętej wnioskiem inwestycji pod względem wymagań i uwarunkowań środowiskowych. Organ ten określa warunki korzystania z zasobów środowiskowych dla inwestycji sprecyzowanej we wniosku, o której zakresie decyduje wnioskodawca. Poddaje on własnej ocenie, wyłącznie z zakresu ochrony środowiska, scharakteryzowaną we wniosku inwestycję, której dotyczy dołączona do wniosku dokumentacja, opierając się na wynikach k.i.p. opracowanej dla inwestycji o określonych parametrach technicznych. Ocena kwestii związanych z utratą wartości nieruchomości, spowodowaną przez planowaną inwestycję nie leży w kompetencjach GDOŚ. Ponadto powoływanie się na interes subiektywny, upatrywany w utracie wartości nieruchomości nie jest na tyle uzasadnione, aby zmieniać zakres przedsięwzięcia lub tym bardziej – rezygnować z całej inwestycji.

Organ odwoławczy nie ma także wpływu na decyzje podejmowane przez podmiot planujący przedsięwzięcie w kwestiach wydatków czy oszczędności na rozwiązaniach technicznych. Sprzeciw skarżących wobec realizacji przedsięwzięcia w kształcie zaproponowanym przez inwestora nie może być wyłączną przesłanką wydania decyzji odmownej.

Odnosząc się do wniosków:

- o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i zobowiązanie inwestora do wymiany gazociągu na całym odcinku w Markach oraz na Białoleścu na odcinku od granicy z Markami do skrzyżowania z ulicą Berensona;

- „o przebudowę całego gazociągu wysokiego ciśnienia na całej długości, lub budowę nowego gazociągu wysokiego ciśnienia a pozostawienie starej rury jako gazociąg niskiego ciśnienia na całej długości w mieście Marki oraz w Warszawie Białoleścu”, wyjaśniam, iż GDOŚ nie stwierdził, aby w analizowanej sprawie wystąpiły przesłanki do uchylenia decyzji RDOŚ w Warszawie z 31 grudnia 2024 r. Organ nie dysponuje również narzędziami prawnymi do zobowiązania inwestora do zmiany zakresu przedsięwzięcia. Jak już zostało wyżej wyjaśnione, organ nie jest dysponentem wniosku i nie może decydować o zamiarach inwestycyjnych wnioskodawcy.

GDOŚ nie znalazł również podstaw, aby uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Decyzja kasatoryjna stanowi wyjątek wśród potencjalnych rozstrzygnięć organu odwoławczego określonych w art. 138 k.p.a. i tym samym nie może podlegać wykładni rozszerzającej. Stosownie do § 2 art. 138 k.p.a., decyzja kasatoryjna zapaść może wyłącznie, gdy w postępowaniu pierwszoinstancyjnym doszło do naruszenia przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na rozstrzygnięcie. Ponadto organ rozpoznający odwołanie zobligowany jest do wykazania braku możliwości zastosowania dodatkowego postępowania uzupełniającego na zasadzie określonej w art. 136 k.p.a. Powinnością organu odwoławczego, co do zasady, jest bowiem merytoryczne rozpatrywanie sprawy.

Po przeanalizowaniu całości dokumentacji, w tym m.in. wyjaśnień inwestora przekazanych pismem z 18 sierpnia 2025 r., niniejszą decyzją GDOŚ, działając na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 i 2 k.p.a., uchylił część warunków realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia nałożonych na inwestora w zaskarżonej decyzji i w tym zakresie orzekł co do istoty sprawy, a w pozostałej części utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję.

W decyzji organu pierwszej instancji, jak i poprzedzającym jej wydanie postępowaniu, brak jest naruszeń prawa procesowego bądź materialnego, mogących mieć wpływ na istotę rozstrzygnięcia i tym samym skutkujących uchyleniem przez GDOŚ decyzji i przekazaniem sprawy do ponownego rozpatrzenia RDOŚ w Warszawie. Brak jest też podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji RDOŚ w Warszawie i tym zakresie orzeczenia co do istoty sprawy poprzez odmowę zgody na realizację przedsięwzięcia. Podsumowując, zaistniały stan faktyczny sprawy, wynikający z charakterystyki przedsięwzięcia, jego usytuowania oraz przewidywanego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, oraz uwzględniając kryteria, o których mowa w art. 63 ust. 1 u.o.o.ś., GDOŚ uznał za zasadne odstępianie od przeprowadzenia oceny oddziaływania analizowanego przedsięwzięcia na środowisko i określenie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia. W toku prowadzonego postępowania odwoławczego GDOŚ podjął się w ramach dodatkowego postępowania wyjaśniającego, zgodnie z art. 136 k.p.a., wyjaśnienia okoliczności determinujących rozstrzygnięcie, a niewystarczająco udowodnionych przez organ pierwszej instancji. W oparciu o tak uzupełniony materiał dowodowy możliwe było określenie stanu faktycznego i prawnego, uprawniającego organ drugiej instancji do rozstrzygnięcia sprawy co do meritum.

Wobec powyższego, GDOŚ orzekł jak w sentencji.

Pouczenie

- niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. Na decyzję, zgodnie z art. 50 oraz art. 52 § 1 i 2 w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935, ze zm.), dalej p.p.s.a., służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie;
- zgodnie z art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 p.p.s.a. skargę należy wnieść, za pośrednictwem GDOŚ, w terminie trzydziestu dni od dnia otrzymania decyzji;
- skarżący, zgodnie z art. 230 p.p.s.a. w związku z § 2 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), obowiązany jest do uiszczenia

- wpisu od skargi w kwocie 200 zł. Skarżący, co wynika z art. 239 p.p.s.a., może być zwolniony z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych;
- skarżącemu, zgodnie z art. 243 p.p.s.a., może być przyznane, na jego wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych;
 - skargę w formie elektronicznej należy wnieść na adres do e-Doręczeń: AE:PL-14966-78422-TRCJH-21 lub adres ePUAP: /gdosgovpl/SkrytkaESP, natomiast w formie papierowej – na adres siedziby Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska: Al. Jerozolimskie 136, 02-305 Warszawa.

PIOTR OTAWSKI
Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska
Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska
/ – podpisano cyfrowo – /

Otrzymują:

1. [REDACTED] – pełnomocnik Operatora Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A., PGNiG Gazoprojekt S.A., ul. Strzegomska 55a, 53-611 Wrocław;
2. [REDACTED] – ePUAP;
3. [REDACTED]
4. pozostałe strony postępowania na podstawie art. 49 § 1 k.p.a. w związku z art. 74 ust. 3 u.o.o.ś.

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie – ePUAP;
2. Minister Klimatu i Środowiska – ePUAP;
3. Pełnomocnik Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej, Ministerstwo Przemysłu – ePUAP.